

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

ÎNCHEIERE

cu privire la inadmisibilitatea recursului depus de Vladimir Șeremet,

în cauza de contencios administrativ, inițiată la cererea de chemare în judecată depusă de Vladimir Șeremet împotriva Casei Naționale de Asigurări Sociale, cu privire la obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil,

împotriva deciziei din 08 noiembrie 2023 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a respins cererea de apel depusă de către Vladimir Șeremet și s-a menținut hotărârea din 05 decembrie 2022 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani,

(Dosarul nr. 3ra-9/25

Nr. PIGD 2-22136574-01-3ra-09012025)

Recursul este vădit neîntemeiat, în temeiul art. 246 alin. (2) lit. h) din Codul administrativ. Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel nu constituie un temei de casare a deciziei contestate.

Au examinat anterior cauza judecătoria:

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani (Gr. Cazacu)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (V. Negru, I. Dutca, E. Palanciuc)

11 martie 2026

Textul corespunde originalului

Examinând în lipsa părților recursul depus de Vladimir Șeremet,

Curtea Supremă de Justiție, în completul compus din:

Stela Procopciuc, *Președinte,*

Diana Stănilă,

Oxana Parfeni, *judecători,*

constată următoarele:

ÎN FAPT

1. La 16 septembrie 2022, Vladimir Șeremet s-a adresat cu acțiune în instanța de contencios administrativ împotriva Casei Naționale de Asigurări Sociale privind obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil.

2. În motivarea acțiunii a indicat că în perioadele 13 iulie 1992-30 ianuarie 2007 și 04 februarie 2011-15 aprilie 2011, a activat în cadrul Procuraturii Republicii Moldova în calitate de procuror.

3. A comunicat că la momentul angajării în funcție și încheierii contractului individual de muncă (ordinul de angajare), conform Legii cu privire la Procuratură nr. 902 din 29 ianuarie 1992 (abrogată prin Legea nr.118 din 14 martie 2003), și Legea nr. 294 din 25 decembrie 2008 cu privire la Procuratură, în vigoare din 17 martie 2009, se reține că potrivit art. 73 alin. (1), era stabilit că persoana care a atins vârsta de 50 ani și are o vechime totală de muncă de cel puțin 20 ani, dintre care cel puțin 12 ani 6 luni în funcția de procuror sau de judecător, are dreptul la pensie pentru vechimea în muncă în proporții de 55 % față de salariu mediu al procurorului în exercițiu în funcția respectivă, iar pentru fiecare an complet de muncă peste vechimea de 20 ani, are dreptul la adaos de 3 %, dar nu mai mult de 80 % din salariu. Salariul mediu se determină la momentul stabilirii pensiei, luându-se în considerație ultima funcție deținută.

4. Astfel, a susținut că la momentul demisiei din organele Procuraturii Republicii Moldova, stagiul special de procuror constituia 14 ani 8 luni și 28 de zile, iar stagiul general de cotizatie până la 17 iunie 2022, constituia 35 ani 7 luni și 30 de zile.

5. A menționat că având viza de reședință pe adresa mun. Chișinău, la data de 20 iunie 2022 s-a adresat la Direcția Asistență Socială sect. Ciocana, mun. Chișinău cu o cerere privind stabilirea pensiei de procuror în conformitate cu prevederile art. 46² din Legea nr. 156 din 14 octombrie 1998 privind sistemul public de pensii.

6. La 22 iunie 2022 a primit răspunsul nr. 1619 din 21 iunie 2022, prin care a fost informat că cererea privind stabilirea pensiei de procuror s-a remis potrivit competenței în adresa Casa Națională de Asigurări Sociale a sect. Ciocana, mun. Chișinău.

7. Prin urmare, a susținut că contrar prevederilor legale prevăzute de art. 60 alin. (1), art. 162 alin. (1) art. 164 alin. (3), în coraport cu art.17 din Codul

administrativ, Casa Națională de Asigurări Sociale a sect. Ciocana, mun. Chișinău a refuzat tăcit de a-i stabili pensia lui Vladimir Șeremet, vătămându-i acestuia un drept individual garantat de lege. Or, Vladimir Șeremet are dreptul la pensie de procuror în conformitate cu prevederile art. 46² din Legea nr. 156 din 14 octombrie 1998 privind sistemul public de pensii.

8. În continuare a relevat că modificările la norma legală indicată mai sus privind majorarea perioadei stagiului de muncă special și total sau vârstei de pensionare nu-i pot fi aplicate, deoarece conform art. 22 din Constituția RM, privind retroactivitatea legii și art. 54 din Constituția RM, privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, în Republica Moldova nu pot fi adoptate legi, care ar suprima sau ar diminua drepturile și libertățile fundamentale ale omului deja acordate.

9. Astfel, a considerat că Casa Națională de Asigurări Sociale nu poate să-i restrângă drepturile sale acordate prin legea veche, atunci când a fost angajat de organele procuraturii, cu care a încheiat contract de muncă, fiind stabilite raporturi de muncă, drepturi sociale, inclusiv atingerea vârstei de pensionare de 50 ani, or, nici o altă lege civilă după ce contractul individual de muncă continuă să persiste, nu poate modifica aceste drepturi în detrimentul său. Deci, vârsta de pensionare de 50 ani este un drept existent la momentul raporturilor de muncă dintre Procuratura Generală și reclamant și nu poate fi restricționat prin legea din anul 2013 care urmează a fi aplicabilă doar raporturilor pe viitor și nu poate fi aplicabilă raporturilor de muncă stabilite anterior adoptării ei.

10. Subsecvent a specificat că restricționarea în drepturi poate avea loc doar pentru o cauză de utilitate publică și numai în corespundere cu normele dreptului internațional.

11. Drept urmare, a indicat că Casa Națională de Asigurări Sociale sect. Ciocana mun. Chișinău a aplicat retroactiv în defavoarea sa o lege civilă, cu încălcarea drepturilor constituționale prevăzute de art. 54 din Constituția RM. Iar, art. 22 neretroactivitatea legii - se referă la art. 54 alin. (3) al Constituției RM, adică nu pot fi restrânse drepturile proclamate - dreptul la pensie la vârsta de 50 ani, drept pe care statul i l-a acordat la stabilirea relațiilor de muncă prin Legea cu privire la procuratură nr. 902 din 29 ianuarie 1992 (nr. 118 din 14 martie 2003 (art.34), și chiar Legea nr.294 din 25 decembrie 2008.

12. Suplimentar a mai indicat că potrivit art. 49 și art. 51 din Codul Muncii, raporturilor contractuale li se aplică legea în momentul semnăturii, or, alte drepturi și obligații pot fi instituite numai prin înțelegerea părților contractante.

13. În acest context a susținut că modificările legii civile referitor la majorarea vârstei de pensionare nu pot fi aplicate cazului său și nu pot produce efecte juridice pentru acesta, deoarece ele îi agravează situația și ele nu au fost în vigoare la momentul când a fost angajat la serviciu, când a fost încheiat contractul individual de muncă care în virtutea legislației în vigoare prevedea termenul de pensionare de 50 ani cu vechimea de 12,6 ani. Această situație nu

poate fi agravată prin noua lege fără acordul salariatului și nu poate fi afectată într-o societate democratică.

14. În susținerea opiniei sale, a reiterat că dreptul la calcularea și achitare a pensiei de procuror este menținut de instanța de jurisdicție constituțională, iar dreptul subiectiv constituit în baza unei legi anterioare nu poate fi atins de cel născut sub imperiul unei legi posterioare.

15. Astfel, a susținut că art. 7 alin. (1) din Codul civil, reglementează că legea civilă nu are caracter retroactiv. Ea nu modifică și nici nu suprimă condițiile de constituire a unei situații juridice constituite anterior. De asemenea, legea nouă nu modifică și nu desființează efectele deja produse ale unei situații juridice stinse sau în curs de realizare. Iar, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, rezultă că, un drept social poate fi obiectul protecției constituționale garantate de art. 46 al Legii nr.156 din 14 octombrie 1998 și respectiv, art. 1 din protocolul nr. 1 la Convenția Europeană, numai în cazul când dreptul social respectiv este dobândit și are o valoare economică.

16. A afirmat că un asemenea drept social, Vladimir Șeremet, l-a dobândit, licit, iar, drepturile diminuate prin normele Legii nr. 290 din 16 decembrie 2016 pentru modificarea și completarea unor acte legislative, ca drepturi potențiale sau aleatorii se referă la viitorii procurori cu drept de pensionare.

17. Respectiv, a susținut că potrivit prevederilor art. 33 alin. (5) din Legea privind sistemul public de pensii nr. 156 din 14 octombrie 1998, Casa Națională de Asigurări Sociale sect. Ciocana mun. Chișinău urma să-i achite lui Vladimir Șeremet pensia pentru vechime în muncă reieșind din salariul mediu lunar achitat procurorului.

18. Astfel, a relatat că la 22 iulie 2022 a înaintat o cerere prealabilă în adresa Casei Naționale de Asigurări Sociale, prin care a invocat argumentele menționate, solicitând emiterea unui act administrativ favorabil privind stabilirea lui Vladimir Șeremet, a pensiei de procuror în conformitate cu prevederile art.46 a Legii nr.156 din 14 octombrie 1998, privind sistemul public de pensii. Însă, prin scrisoarea nr.Ș-1556/22 i s-a comunicat că urmează să se adreseze personal la Casa de Asigurări Sociale a sect. Ciocana, mun. Chișinău, conform vizei de reședință.

POZIȚIA PRIMEI INSTANȚE

19. Prin hotărârea din 05 decembrie 2022 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, acțiunea înaintată de Vladimir Șeremet împotriva Casei Naționale de Asigurări Sociale, cu privire la obligarea emiterii actului administrativ individual defavorabil, s-a respinsă, ca neîntemeiată (f.d. 46).

20. Dispozitivul hotărârii din 05 decembrie 2022 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, a fost notificat lui Vladimir Șeremet în aceea zi, fapt confirmat prin semnătura olografă aplicată de ultimul pe recipisa anexată la materialele cauzei (f.d. 47).

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE APEL

21. La 14 decembrie 2022, Vladimir Șeremet, a depus apel nemotivat împotriva hotărârii din 05 decembrie 2022 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, prin care a solicitat admiterea apelului, casarea hotărârii primei instanțe, cu emiterea unei noi decizii, prin care să fie admisă acțiunea (f.d. 50).

22. Potrivit scrisorii de expediere a actului judecătoresc nr.1203-1204 din 07 februarie 2023, Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani a remis prin intermediul oficiului poștal, la adresa părților, copia hotărârii motivate din 05 decembrie 2022 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani (f.d. 56), care a fost recepționată de Vladimir Șeremet, cât și de CNAS, la 13 februarie 2023, fapt confirmat prin avizele de recepție anexate la actele cauzei (f.d. 57/58).

23. La 27 februarie 2023, prin intermediul Direcției de evidență și documentare procesuală a Curții de Apel Chișinău, apelantul Vladimir Șeremet, în temeiul art. 232 alin. (2) din Codul administrativ a depus cererea de apel suplimentară (f.d. 63/66).

24. La acest capitol, Completul de Judecată al Curții Supreme de Justiție, relevă că instanța de apel întemeiat a considerat ca fiind în termen apelul depus de Vladimir Șeremet, împotriva hotărârii din 05 decembrie 2022 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani.

POZIȚIA INSTANȚEI DE APEL

25. Prin decizia din 08 noiembrie 2023 a Curții de Apel Chișinău, s-a respins cererea de apel depusă de Vladimir Șeremet și s-a menținut hotărârea din 05 decembrie 2022 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani (f.d.77; 78/87).

26. Pentru a decide astfel, instanța de apel analizând prevederile legale care guvernează raportul juridic în coraport cu materialele cauzei și argumentele invocate în cererea de apel a conchis că hotărârea contestată urmează a fi menținută, or, prima instanța corect a elucidat și constatat circumstanțele cauzei, a verificat și apreciat obiectiv, probele prezente la materialele cauzei, stabilind corect circumstanțele de fapt.

27. În susținerea soluției adoptate, instanța de apel a reținut că prima instanța just a conchis respingerea acțiunii, invocând că în cazul dat, odată cu abrogarea Legii nr. 902/1992, reglementările legale ce țin de asigurarea cu pensie a procurorilor au fost transferate în noua Lege cu privire la Procuratură nr. 118/2003. Or, începând cu 01 iulie 2011, drepturile de pensionare a procurorilor erau reglementate de prevederile art. 46² din Legea nr.156/1998 privind pensiile de asigurări sociale de stat.

28. În acest context, instanța de apel a considerat necesar de a menționa faptul că prevederile art. 46² din Legea nr. 156/1998 (în vigoare până la 01 ianuarie 2018), prevedeau că, asiguratul care a atins vârsta menționată la alin.(2) și confirma stagiul de cotizare prevăzut la alin.(3), din care cel puțin 15 ani în funcția de procuror, a avut dreptul la pensie în proporție de 75 % din

suma tuturor plăților lunare asigurate ale procurorului în exercițiu în ultima funcție deținută. Așadar, începând cu 01 iulie 2011, pentru procurori se stabilește vârsta de pensionare de 50 ani 06 luni, atât pentru bărbați cât și pentru femei, în fiecare an ulterior, vârsta de pensionare se majorează conform tabelului nr. 9, până la atingerea vârstei de pensionare prevăzută la art. 41 alin.(1), în vigoare până la 01 ianuarie 2018. Iar, prin Legea pentru modificarea și completarea unor acte legislative nr. 290 din 16 decembrie 2016, art. 46² din Legea nr. 156/1998 a fost abrogat. Respectiv, odată cu abrogarea art. 46² din Legea nominalizată, începând cu 01 ianuarie 2018, procurorii își realizează dreptul la pensie în condiții generale conform Legii privind sistemul public de pensii nr. 156-XIV din 14 octombrie 1998, or, art. 73 alin. (3) al Legii cu privire la actele normative nr. 100 din 22 decembrie 2017, stabilește expres că actul normativ produce efecte doar cât este în vigoare și, de regulă, nu poate fi retroactiv sau ultra activ, iar, potrivit art.74 alin.(1), lit. a) al aceleiași legi prevede că acțiunea actului normativ încetează dacă actul este abrogat.

29. În acest context, instanța de apel a relevat că prin prisma normelor juridice enunțate, legiuitorul în mod expres a prevăzut aplicarea actului legislativ în timp și dacă e să raportăm prevederile expuse la obiectul prezentului litigiu, este cert faptul că, odată ce a fost abrogată norma juridică care prevedea dreptul la pensie pentru vechime în muncă a procurorilor, aceasta nu mai are efect juridic ultra activ.

30. În circumstanțe descrise, instanța de apel a apreciat declarativ argumentul apelantului privind întrunirea condițiilor pentru stabilirea pensiei de procuror în temeiul Legii cu privire la Procuratură Legea nr. 294 din 25 decembrie 2008 cu privire la Procuratură, care la art.73 alin.(1) prevedea că, persoana care a atins vârsta de 50 de ani și are o vechime totală în muncă de cel puțin 20 de ani, dintre care cel puțin 12 ani și 6 luni în funcția de procuror sau de judecător, are dreptul la pensie pentru vechime în muncă în proporție de 55 % față de salariul mediu al procurorului în exercițiu în funcția respectivă, iar pentru fiecare an complet de muncă peste vechimea de 20 de ani, are dreptul la un adaos de 3 %, dar nu mai mult de 80 %. Salariul mediu se determină la momentul stabilirii pensiei, luându-se în considerare ultima funcție deținută de procuror. Or, deși în anul 2007 apelantul avea o vechime cel puțin 12 ani și 6 luni în funcția de procuror, activând în anii 13 iulie 1992-30 ianuarie 2007 în organele procuraturii, însă, nu întrunea celelalte condiții vârsta de 50 ani, fiind născut în anul 1966, și vechimea totală de muncă 20 ani.

31. La fel, instanța de apel a relevat că apelantul nu poate pretinde nici la stabilirea pensiei de procuror în temeiul art. 46² din Legea nr.156/1998 privind pensiile de asigurări sociale de stat (în vigoare până la 01 ianuarie 2018), care prevedea că, asiguratul care a atins vârsta menționată la alin.(2) și confirmă stagiul de cotizare prevăzut la alin.(3), din care cel puțin 15 ani în funcția de procuror, are dreptul la pensie în proporție de 75 % din suma tuturor plăților lunare asigurate ale procurorului în exercițiu în ultima funcție deținută. Începând cu 01 iulie 2011, pentru procurori se stabilește vârsta de pensionare

de 50 de ani și 6 luni, atât pentru bărbați, cât și pentru femei. În fiecare an ulterior, vârsta de pensionare se majorează conform tabelului nr.9, pînă la atingerea vârstei de pensionare prevăzute la art.41 alin.(1). Or, însuși apelantul a invocat faptul că a mai activat în organele procuraturii în perioada 04 februarie 2011-15 aprilie 2011, avînd o vechime în funcție de procuror de 14 ani 08 luni 28 zile și nicidecum 15 ani în funcția de procuror, după cum prevede norma legală.

32. Astfel, instanța de apel a constatat că odată cu abrogarea art. 46² începînd cu 01 ianuarie 2018, procurorii își realizează dreptul la pensie în condiții generale conform Legii privind sistemul public de pensii nr. 156-XIV din 14 octombrie 1998, respectiv, instanța de fond just a reținut legalitatea refuzului Casei Naționale de Asigurări Sociale sect. Ciocana, expus în răspunsul nr. Ș/4423 din 06 iulie 2022, și răspunsului Casei Naționale de Asigurări Sociale nr.Ș-1556/22 din 03 august 2022, respingînd pretenția privind obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil. Or, potrivit art. 224 alin. (1) lit. f) din Codul administrativ, examinînd acțiunea în contencios administrativ în fond, instanța de judecată respinge acțiunea ca fiind neîntemeiată, dacă nu sînt îndeplinite condițiile de adoptare a unei hotărâri prevăzute la lit.a)–e).

33. Cu referire la o cauza similară și anume hotărârea din 19 iulie 2019 a Judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani, prin care s-a admis acțiunea înaintată de către Victor Ciuprov în contradictoriu cu CNAS, instanța de apel a ținut să menționeze faptul că în prezenta cauză s-a emis încheierea din 19 iulie 2021 a Judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani, menținută prin decizia din 22 noiembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a admis cererea depusă de către Casa Națională de Asigurări Sociale, privind explicarea hotărârii, și respectiv s-a explicat că „pensia lui Victor Ciuprov, pentru vechimea în muncă reieșind din salariul mediu lunar achitat procurorului în procuratură, conform legii privind salarizarea judecătorilor și procurorilor, urmează a fi stabilită în cazul în care au fost întrunite condițiile prevăzute la art. 46² din Legea nr. 156 din 14 octombrie 1998 privind sistemul public de pensii (în vigoare pînă la 01 ianuarie 2018) și respectiv efectuarea recalculării în cazul întrunirii condițiilor acestor prevederi”, deci, apelantul nu poate invoca în privința sa aplicarea unei practici neuniforme de către instanțele de judecată în raport cu alte cazuri similare.

34. Apreciind cele reținute, instanța de apel a considerat că nu poate reține argumentele apelantului Vladimir Șeremet, deoarece acesta interpretează eronat normele de drept și situația de fapt, iar concluzia primei instanțe este rezultatul unei interpretări corecte a normelor de drept material cu aprecierea juridică cuvenită a probelor.

35. Totodată, instanța de apel a considerat necesar de a respinge ca neîntemeiat și argumentul apelantei precum că hotărârea primei instanțe este una ilegală. Or, analizînd conținutul hotărârii contestate, instanța de apel a

reținut că hotărârea primei instanțe este una legală, motivată și bine argumentată, făcând referire la normele de drept material și procedural, dând o apreciere probelor prezentate de către părți, determinând circumstanțele care au importanță pentru soluționarea cauzei, care au fost și care n-au fost stabilite, apreciind corect caracterul raportului juridic dintre părți, aplicând legea aplicabilă soluționării cauzei și admisibilitatea acțiunii, având o motivație și o analiză clară.

36. La fel, instanța de apel a considerat necesar de a menționa faptul că va respinge ca fiind neîntemeiată și critica apelantului precum că prima instanța nu a dat o apreciere corectă circumstanțelor cauzei, ori, rolul activ exercitat de instanță, în deslușirea corectă a raportului dintre părți, este evident manifestat, în condițiile analizei apărărilor reclamantului exprimate pe cale incidentală, dar, în cadrul fixat de reclamant și în limitele obiectului dedus judecării.

37. Din considerentele enunțate, instanța de apel a concluzionat că prima instanța a examinat cauza sub toate aspectele, stabilind cu certitudine raportul juridic litigios, circumstanțele de fapt, caracteristice raportului juridic litigios, legea materială ce guvernează raportul juridic, creând participanților la proces, condiții obiective și echitabile, pentru exercitarea drepturilor și obligațiilor procedurale, fapt ce se încadrează în asigurarea părților dreptul la un proces echitabil, garantat și asigurat prin art.6 al Convenției Europene pentru apărarea a Drepturilor Omului.

38. Drept urmare, luând în considerare cele menționate mai sus și având în vedere faptul că prima instanță a elucidat pe deplin toate circumstanțele cauzei, a apreciat obiectiv și sub toate aspectele probele administrate la dosar, adoptând o hotărâre legală și întemeiată, aplicând și interpretând corect normele legale, iar cererea de apel declarată de către Vladimir Șeremet este neîntemeiată, instanța de apel a ajuns la concluzia de a respinge apelul depus de către Vladimir Șeremet împotriva hotărârii din 05 decembrie 2022 a Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani, prin care s-a respins acțiunea formulată de Vladimir Șeremet în contradictoriu cu CNAS.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE RECURS

39. La 30 decembrie 2024, prin intermediul poștei terestre (f.d. 98), Vladimir Șeremet a depus cerere de recurs împotriva deciziei din 08 noiembrie 2023 a Curții de Apel Chișinău, prin care a solicitat admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și hotărârea primei instanțe, emiterea unei noi decizii prin care să fie admisă integral acțiunea depusă Vladimir Șeremet în contradictoriu cu CNAS (f.d. 96/97).

40. În motivarea recursului a indicat motivele de drept și de fapt invocate pe parcursul examinării cauzei în prima instanță și instanța de apel, suplimentar invocându-se că instanțele de judecată ierarhic inferioare incorect au aplicat prevederile Legii nr. 156-XIV din 14 octombrie 1998 privind sistemul public de pensii, în coraport cu Legea cu privire la procuratură nr. 902 din 29 ianuarie 1992, nr. 118 din 14 martie 2003 și chiar nr.294 din 25 decembrie 2008, ceea

ce în temeiul art. 245¹ din Codul administrativ, recursul urmează a fi admis deoarece instanțele de judecată ierarhic inferioare la adoptarea actelor de dispoziție au încălcat principiul securității raporturilor juridice precum și contrare jurisprudenței uniforme a Curții Supreme de Justiție.

ASPECTE DE PROCEDURĂ ÎN ORDINE DE RECURS

41. La 09 ianuarie 2025, Curtea Supremă de Justiție, în scopul asigurării unui proces echitabil în ordine de recurs, a expediat prin intermediul poștei electronice, pentru notificare în adresa intimă CNAS, copia cererii de recurs depusă de Vladimir Șeremet, fapt ce se confirmă prin extrasul din poșta electronică anexată la materialele dosarului (f.d. 104), însă, intimata până la data examinării admisibilității recursului, nu a făcut uz de dreptul procedural de a depune referință referitor la argumentele recursului.

TERMENUL DE DECLARARE A RECURSULUI

42. Art. 245 din Codul administrativ, reglementează că:

„Recursul se depune la Curtea Supremă de Justiție în termen de două luni de la pronunțarea hotărârii sau a deciziei motivate, dacă legea nu stabilește un alt termen.”

43. Așadar, cu referire la termenul de depunere a recursului, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție reține că Curtea de Apel Chișinău a pronunțat decizia contestată la 08 noiembrie 2023, în ședință publică (f.d. 77).

44. Decizia motivată a Curții de Apel Chișinău din 08 noiembrie 2023, a fost expediată spre notificare lui Vladimir Șeremet, prin intermediul poștei terestre la data de 27 ianuarie 2024, fapt confirmat prin scrisoarea de însoțire a actului de dispoziție (f.d. 91), însă la materialele cauzei lipsesc înscrisuri care să probeze momentul recepționării acesteia de către recurent.

45. Prin urmare, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție menționează că recurentul Vladimir Șeremet s-a conformat prevederilor legale și a depus cererea de recurs în termenul prevăzut de art. 245 din Codul administrativ.

LEGISLAȚIA RELEVANTĂ

46. Art. 244 alin. (1) din Codul administrativ, prevede următoarele:

„(1) Hotărârile curții de apel ca instanța de fond, precum și deciziile instanței de apel pot fi contestate cu recurs.”

47. Art. 245¹ alin.(1), lit. a) și b) din Codul administrativ, prevede că:

„(1) Recursul este admis dacă: a) interpretarea legii din hotărârea sau decizia contestată este contrară jurisprudenței uniforme a Curții Supreme de Justiție; b) prin admiterea recursului, se schimbă sau se consolidează jurisprudența Curții Supreme de Justiție;”

48. Art. 246 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, reglementează că:

„(1) Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă recursul este inadmisibil, completul din 3 judecători adoptă o încheiere irevocabilă. Încheierea privind inadmisibilitatea recursului, care conține sumar faptele cauzei, motivele

și temeiul inadmisibilității, se publică pe pagina web oficială a Curții Supreme de Justiție și se comunică părților.

Alineatul (2) al aceluiași articol statuează la lit. h) că, recursul se declară inadmisibil în special când recursul este vădit neîntemeiat.”

MOTIVAREA INSTANȚEI

49. Examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului depus de Vladimir Șeremet, în raport cu normele de drept citate supra, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil.

50. În acest sens, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție reiterează că din analiza prevederilor art.245¹-246 din Codul administrativ, enunțate la pct.47-48, din prezenta încheiere, rezultă că admisibilitatea sau inadmisibilitatea recursului, în special, nu se limitează doar la temeiurile menționate ci urmează să însușească în condițiile Codului administrativ exercitarea efectivă a unui control de legalitate, veritabil bazat pe temeiuri concludente și serioase.

51. În această ordine de idei, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție reține că Codul administrativ dezvoltă nu doar caracterul nedevelopat al recursului, dar și cerința de seriozitate a cererii din perspectiva invocării unor veritabile și esențiale încălcări de drept procedural și material capabile să răstoarne decizia instanței de apel contestate sau, după caz, hotărârile Curții de Apel ca primă instanță într-o eventuală examinare în fond și invocare *ex officio* a erorilor de drept.

52. Completul Curții Supreme de Justiție notează că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. În consecutivitate, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

53. Prin urmare dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici, care sunt de natură a învedera netemeinicia hotărârii/deciziei și care se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 245¹ din Codul administrativ. Nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor faptice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea motivelor de netemeinicie pe care se bazează, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului însemnând nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată. Recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, ci implică determinarea greșelilor imputate Curții de Apel Centru și o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează aceste critici.

54. Simpla trimitere la un text de lege, fără explicarea pretinsei interpretări și/sau aplicări eronate a prevederilor legale de către Curtea de Apel Centru, nu echivalează cu un argument. Dacă ar proceda la examinarea unui asemenea pretins argument, completul de judecată al Curții Supreme de Justiție s-ar substitui autorului recursului, fapt care ar echivala cu un control efectuat din oficiu.

55. Din analiza recursului depus, rezultă că recurentul a invocat prevederile art. 245¹ alin. (1) lit. a) din Codul administrativ și anume faptul că interpretarea legii din hotărârea sau decizia contestată este contrară jurisprudenței uniforme a Curții Supreme de Justiție.

56. Așadar, referitor la temeiul indicat, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție menționează că din cererea de recurs nu rezultă în mod clar de ce hotărârea primei instanțe și decizia instanței de apel sunt contrare jurisprudenței uniforme a Curții Supreme de Justiție. Iar, Completul de judecată analizând practica judiciară a Curții Supreme de Justiție nu a stabilit nicio decizie sau un alt act al instanței de recurs care ar da o altă interpretare a Legii cu privire la sistemul public de pensii Nr.156 din 14 octombrie 1998 (în redacția legii la momentul apariției raportului juridic), în coraport cu prevederile Legii nr. 294/2008 cu privire la Procuratura RM, sau altor aspecte de drept invocate în recurs, prin urmare în latura dată recursul este unul vădit neîntemeiat.

57. Așadar, la caz, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție menționează că recursul depus de Vladimir Șeremet conține obiecții de fapt și de drept, care au fost analizate minuțios de către Curtea de Apel Chișinău, fiind apreciate în mod corespunzător.

58. În consecință, nu există aparența unei încălcări a dreptului recurenteii la soluționarea tuturor argumentelor cu privire la judecarea cauzei în instanța de apel, în modul în care este garantat de art. 6 §1 al Convenției.

59. Curtea reiterează că admisibilitatea recursului trebuie analizată prin prisma rolului constituțional și funcției legale a instanței judecătorești supreme, care este aceea de a asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii în materia contenciosului administrativ. Astfel, motivarea cererii de recurs trebuie să reflecte nu doar nemulțumirea față de soluția instanței de apel, ci și necesitatea clară de intervenție a instanței supreme în vederea corectării unei erori de drept semnificative ori a consolidării practicii judiciare. Filtrul de admisibilitate instituit de art. 245¹ și 246 din Codul administrativ nu este formal, ci unul de fond, esențial, menit să respingă acele recursuri care nu ridică veritabile probleme de legalitate.

60. În acest sens, CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui

recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (cauza Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (cauza Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45). Curtea a mai reiterat că modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective, urmând de ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (cauza Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-1, p. 141, § 39). La fel, potrivit jurisprudenței CtEDO, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea cauza Helmers c. Suediei 09 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

61. În circumstanțele menționate, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a declara inadmisibil recursul depus de Vladimir Șeremet.

62. Din aceste motive, în conformitate cu art. 230 și art. 246 alin.(2) lit. h) din Codul administrativ,

COMPLETUL, CU UNANIMITATE DE VOTURI

Declară inadmisibil recursul depus de Vladimir Șeremet, împotriva deciziei din 08 noiembrie 2023 a Curții de Apel Chișinău.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte

Stela Procopciuc

Judecători

Diana Stănilă

Oxana Parfeni